

การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ไวยากรณ์ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

อ. เดชาธรร แสงชัย*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น จำนวน 29 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 (103102) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่ใช้วิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Celce-Murcia จำนวน 14 หน่วย 16 แผน แผนละ 2-6 คาบ คาบละ 50 นาที และเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ ทำการทดสอบจำนวน 2 ครั้ง คือการสอบกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีพอใช้
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้
3. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Celce-Murcia มีผลอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้

คำสำคัญ

การสอนภาษาอังกฤษ

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ทักษะที่ดี คือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน การมีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ดีในแต่ละทักษะนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ การสร้างรูปประโยค สำนวน และไวยากรณ์ที่ดี จึงจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีหลายวิธีด้วยกัน วิธีการสอนเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงทางทฤษฎีของจิตวิทยาการเรียนรู้ และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ วิธีการสอนแต่ละวิธีมีข้อดีข้อเสียอยู่ในตัวเองของมัน และยังไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดเช่นเดียวกับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่เหมาะสมกับทุกสถานการณ์ การตัดสินใจของผู้สอนว่าจะใช้วิธีการสอนแบบไหนขึ้นอยู่กับอายุของผู้เรียน ประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน รูปแบบการเรียนรู้ ระยะเวลาของการเรียน จุดประสงค์ของผู้เรียน สติปัญญาของผู้เรียน และชนิดของไวยากรณ์ที่จะสอนด้วย

เท่าที่ผ่านมาผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น ยังไม่เป็นที่น่าพอใจจากคณาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในบางรายวิชา เช่น วิชาการเขียนภาษาอังกฤษ วิชาสนทนาภาษาอังกฤษทั่วไป วิชาการแปล เป็นต้น อาจารย์อรรณพ เลขาเมทธิ อาจารย์สอนรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษกล่าวว่านักศึกษาควรมีพื้นฐานไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ดีก่อนที่จะมาเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพราะผู้สอนต้องใช้เวลาเรียนส่วนหนึ่งในการทบทวนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่ง

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

ป็นความรู้ที่ผู้เรียนควรรู้แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษายังขาดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่สำคัญ และขาดความแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จากปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไวยากรณ์ไม่ดี และไม่มีรายวิชาที่สอนเฉพาะเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในหลักสูตรที่เคยเรียนมาจากการศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ อุไรวรรณ ศฤงคนันต์ (2526 อ้างใน วินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2539 : หน้า 2) พบว่าครูจำนวนหนึ่งไม่มีเวลาจัดเตรียมกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และแนวการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนขาดความแม่นยำในด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้การสอนไวยากรณ์จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษอย่างสมบูรณ์

ไวยากรณ์มีความสำคัญในฐานะที่เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและช่วยให้บุคคลแสดงความคิด และเป็นผู้ใช้ภาษาที่ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะด้านการพูดและการเขียนดังที่ Wilkins (1974 อ้างใน ศุภวรรณ ทะกันจร, 2542 : หน้า 1-2) ได้กล่าวว่า ระบบไวยากรณ์มีประโยชน์มากเพราะช่วยในการติดต่อสื่อสารและการตีความจากการสื่อสารได้อย่างแม่นยำและถูกต้อง การที่จะใช้และเข้าใจภาษาใดภาษาหนึ่ง บุคคลนั้นจำเป็นต้องมีทั้งความหมายในการสื่อสารและความสามารถทางไวยากรณ์ Weaver (1979 อ้างใน นิธิดา อติภทรนันท์, 2544 : หน้า 1) ได้กล่าวว่า การเรียนไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญเพราะไวยากรณ์เป็นตัวสำคัญที่นำไปสู่การเรียนรู้ การเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้บุคคลนั้นคิดอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากไวยากรณ์เป็นตัวสะท้อนความคิด ทั้งยังช่วยให้บุคคลนั้นมีความสามารถทางภาษาได้อย่างรวดเร็วและเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาทางด้านการพูดและการเขียนให้เป็นไปอย่างมีระบบ และทำให้บุคคลนั้นเป็นผู้พูด ผู้ฟัง ผู้อ่าน และผู้เขียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ Rubin และ Thompson (1994 อ้างใน นิธิดา อติภทรนันท์, 2544 : หน้า 1) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่าไวยากรณ์จะช่วยแสดงความคิด และความตั้งใจในวิธีที่เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา การใช้ไวยากรณ์ที่ผิดจะส่งผลให้การพูด และการเขียนของบุคคลนั้นยากต่อการตีความและทำให้เกิดความไม่เข้าใจจึงไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไวยากรณ์มีความสำคัญหลายประการ แต่จากงานวิจัยและบทความพบว่า ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีปัญหาโครงสร้างไวยากรณ์ ดังเช่นงานวิจัยทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะในระดับมหาวิทยาลัย คือ นักศึกษาขาดพื้นฐานความรู้ด้านไวยากรณ์ (สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร และคณะ, 2537 : หน้า 57-59) เช่นเดียวกับบทความของ สรณี วงศ์เปี้ยลัจจ์ (2536 : หน้า 28) ที่กล่าวว่าผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยปัจจุบันมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษน้อยกว่าในอดีต อีกทั้งนักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับว่าตนเองมีความรู้ด้านไวยากรณ์ยังไม่เพียงพอ และยังไม่แม่นยำ บางคนยังยอมรับอีกว่าได้ใช้วิธีเดาตลอดแม้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับ วารุณี จันทรานูวัฒน์ (2536 : หน้า 121) ที่พบว่า แม้ผู้เรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาเกือบ 10 ปีแล้ว หรือนานกว่านั้นก็ตามแต่ยังไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนมานั้นสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ แม้แต่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเมื่อมีโอกาสพูดกับชาวต่างชาติก็รู้สึกอึดอัด ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ เนื่องจากมีความกังวลในโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้เรียนแม้จะมีความรู้กฎไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

จากปัญหาที่ผู้เรียนขาดความแม่นยำในด้านไวยากรณ์และไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ นิธิดา ประพฤติกิจ (2536 : หน้า 4-5) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การที่จะให้การสอนบรรลุเป้าหมายได้จำเป็นต้องมีองค์ประกอบหลายอย่าง คือ การสอนไวยากรณ์ไปพร้อมกับการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ Hymes (1970 cites in S. Kathleen, 1999) ได้เสนอแนวคิดของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ว่า แม้ว่าผู้พูดจะใช้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ประโยคนั้นอาจไม่เหมาะสม ดังนั้น ความสามารถทางการสื่อสารต้องประกอบด้วยความสามารถในการใช้ประโยคที่ถูกต้องและให้เหมาะสมกับกาลเทศะ

การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษควรมีการเรียนการสอนแบบสื่อสาร (Communicative Teaching) การสอนนั้นจะต้องพยายามจัดกิจกรรมให้มีการโต้ตอบกัน (Interaction) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนหรือระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้นั้น Clark (1987 : p. 1) กล่าวว่าบุคคลที่มีความสามารถในการสื่อสารคือบุคคลที่สื่อสารได้โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ดังนั้นนักเรียนควรจะได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์จนแม่นยำก่อนจึงจะมาฝึกขั้น Communicative Drill ถ้าบังคับให้นักเรียนฝึกขั้น Communicative Drill ซึ่งสูงกว่าระดับความรู้พื้นฐานทางโครงสร้างไวยากรณ์ของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างผิดๆ หรือที่เรียกว่า Pidgin และข้อผิดพลาดนี้อาจกลายเป็นข้อผิดพลาดที่ถาวร (Fossilized Pidgin) และยากต่อการแก้ไขภายหลัง เปรียบเหมือนกับการสอนคนที่เคยตีเทนนิสได้แต่ไม่ถูกท่าทางให้กลับมาตีเทนนิสอย่างถูกท่าทางจะยากกว่าการสอนคนที่ไม่เคยตีเทนนิสมาเลย ถึงแม้จะใช้ขั้นตอนการสอนแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม Benander (1995) ได้เน้นให้มีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างมีความหมาย ไม่ใช่ในลักษณะของการเรียนทักษะโครงสร้างไวยากรณ์อย่างเดียวโดดๆ

ผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการฝึกใช้ทักษะของโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนอย่างตื่นตัว (Actively) มากกว่าที่จะเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อย่างเรื่อยเปื่อย (Passively) จากหนังสือเรียนต่างๆ ไป นอกจากนี้ Ellis (1990 : p. 11) ยังกล่าวเสริมเกี่ยวกับการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ 3 ประเด็นดังนี้ (1) โครงสร้างไวยากรณ์บางโครงสร้างง่ายที่จะสอนมากกว่าโครงสร้างอย่างอื่น (2) ผู้เรียนสามารถเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้รับการสอนได้ถ้าเขาได้รับการพัฒนาและมีความพร้อมที่จะเรียนโครงสร้างไวยากรณ์นั้น (3) มีหลักฐานชัดเจนว่าผลของการสอนจะอยู่ได้นานนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีประสบการณ์ในการสื่อสารเพื่อใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นหลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว

Celce-Murcia ได้เสนอขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ 4 ขั้นตอนคือ 1. Presentation 2. Focus Practice 3. Communicative Practice 4. Teacher Feedback ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าขั้นตอนการสอนนี้จะสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือที่ดีในการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ จึงมีความประสงค์จะทดลองนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
3. เพื่อศึกษาผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความรู้ไวยากรณ์ผ่านเกณฑ์ 50 เปอร์เซนต์
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ 50 เปอร์เซนต์
3. ผลการใช้การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนักศึกษามีความรู้ไวยากรณ์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ 50 เปอร์เซนต์

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (103102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 กลุ่มเรียนที่ 1 จำนวน 29 คน โดยเรียนเนื้อหาไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนที่ใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Celce-Murcia
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนการสอนในรายวิชาที่สอนเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และจะเป็นพื้นฐานความรู้ที่ดีในการศึกษาที่สูงขึ้นของผู้เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนจำนวน 14 แผนที่ใช้วิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia ซึ่งได้เสนอขั้นตอนไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. Presentation 2. Focused Practice 3. Communicative Practice และ 4. Teacher Feedback ซึ่งเป็น

เครื่องมือที่ดีต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ แผนการสอนสร้างขึ้นโดยใช้เนื้อหาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษพื้นฐานจำนวน 17 บท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีเนื้อหาไวยากรณ์ทั้งหมด 14 เรื่อง 14 แผน โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่สำคัญในระดับพื้นฐานเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ จากนั้นนำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญถึงความเหมาะสมต่อการวิจัยในครั้งนี้

1.2 ศึกษาแนวคิด ขั้นตอนและแนวทางในการบูรณาการสู่การเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการสอน ซึ่งแนวคิดการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia มี 4 ขั้นตอน คือ 1. Presentation 2. Focused Practice 3. Communicative Practice และ 4. Teacher Feedback

1.3 สร้างจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษ (103102) ดังมีรายละเอียด ต่อไปนี้

(1) เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในจำนวน 15 เรื่อง ดังนี้ 1) Parts of Speech 2) Present Simple and Present Continuous Tense 3) Past Simple and Past Continuous Tense 4) Present Perfect Tense 5) Present Perfect Continuous Tense 6) Past Perfect Tense 7) Future with "will" and "be going to" 8) Used to 9) Passive with Present Simple and Past Simple 10) Conditional sentences with if and wish (Type 1) 11) Conditional sentences with if and wish (Type 2) 12) Conditional sentences with if and wish (Type 3) 13) Verb + -ing and the infinitive (Part 1) 14) Verb + -ing and the infinitive (Part 2) 15) Be/get + used to

(2) เพื่อให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ถึงการนำหลักไวยากรณ์ทั้ง 15 เรื่องไปใช้ได้ถูกต้องในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

(3) เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำหลักไวยากรณ์ทั้ง 15 เรื่องไปประยุกต์ใช้ในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

1.4 ศึกษากิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับแนวคิดการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

1.5 สร้างแผนการสอน จำนวน 14 แผน ที่ประกอบด้วยเนื้อหาไวยากรณ์ 14 เรื่องไม่รวมเนื้อหาเรื่อง Parts of Speech การสร้างแผนการสอนจะยึดจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษ (103102) ในข้อ 2.1.3 เป็นหลัก โดยขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญเรื่องวิธีการสอน ตลอดจนการสร้างแผน

1.6 หลังจากสร้างแผนเสร็จ ผู้วิจัยได้ขอความเห็นต่อความสมบูรณ์ของแผนการสอนจากผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งก่อนที่จะนำไปทดลองจริง

ตัวอย่างกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Past Perfect Tense

Past Perfect Tense

Activity 1

Writing

Instruction : Read the given situation. The events are in sequences. Complete the sentences using Past Perfect Tense and Past Simple Tense.

1) Situation:

10.30 am	- I had a late lunch.
12.00	- I wasn't hungry. .

I wasn't hungry, because I had had a late lunch at 10.30 in the morning.

2) Situation :

Friday	- We left for Phuket on a holiday.
Saturday	- Someone broke into my house.
Sunday	- We arrived at home.

We had a holiday in Phuket. When I _____ at home, _____
_____.

3) Situation:

9.00	- I left home for playing football.
10.00	- Jake called me.
11.00	- There was no answer.

Jake _____, but there _____
I _____.

4) Situation:

1) Kevin bought all new red shirts.
2) I went to Robinson Department Store to buy all new red shirts.
3) There weren't any red shirts.

I went _____, but _____
Kevin _____.

5) Situation:

1) Tom had lunch.
2) Tom wasn't hungry.
3) Susan and her friend invited Tom to have lunch together.

Activity 2**Speaking & writing**

Instruction 1: Student A asks Student B with questions about what happened yesterday after dinner. Think about the other 4 questions in sequences. Change the role. (Study activity 1 as a guideline)

Student A's questions:

- 1?
- 2?
- 3?
- 4?

Student B's questions:

- 1?
- 2?
- 3?
- 4?

Instruction 2: Write the answers on the left column with Past Simple Tense and then rewrite the responses on the left into a paragraph using Past Simple Tense and Past Perfect Tense on the right column.

Write student B's answers in sequences.	Write the responses from the left into a paragraph.
1) _____ _____	_____
2) _____ _____	_____
3) _____ _____	_____
4) _____ _____	_____

Write student A's answers in sequences.	Write the responses from the left into a paragraph.
1) _____ _____	_____
2) _____ _____	_____
3) _____ _____	_____
4) _____ _____	_____

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย และแบบทดสอบแบบอัตนัย โดยยึดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เป็นหลัก แบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีจำนวน 2 ชุด แบบทดสอบชุดที่ 1 มีจำนวน 50 ข้อ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 50 คะแนน แบบทดสอบชุดที่ 2 มีจำนวน 2 ตอน 30 คะแนน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 คะแนน ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย ชนิดเติมรูปประโยค ให้สมบูรณ์จากตัวเลือกที่ให้มาโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จำนวน 10 คะแนน เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจน และความเหมาะสมของข้อสอบต่อผู้เรียน เมื่อปรับแก้เสร็จแล้วจึงนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาเพื่อปรับความยากง่าย และเวลาให้เหมาะสมกับการสอบ จากนั้นจึงตรวจสอบคุณภาพเพื่อหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาของแบบทดสอบ และเมื่อได้คะแนนจากการทดสอบกับกลุ่มอื่นแล้วจึงนำคะแนนไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ที่ไม่อยู่ระหว่าง 0.2 - 0.8 มีจำนวน 25 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่า 0.2 มีจำนวน 24 ข้อ จึงได้ทำการปรับปรุงข้อที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ข้อสอบครบ 80 ข้อ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย แบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษใช้เกณฑ์ผ่าน 50 เปอร์เซนต์ของแบบทดสอบ

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย และแบบทดสอบแบบอัตนัย ชนิดเรียงรูปประโยค เขียนรูปประโยคต่างๆ คือ ประโยคคำถาม บอกเล่า หรือปฏิเสธ จากสถานการณ์ที่กำหนดให้ เติมรูปประโยคให้สมบูรณ์ แปลรูปประโยคใดๆ จากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ และเขียนเรียงความ ซึ่งจะวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับไวยากรณ์ที่ได้เรียนไป แบบทดสอบแบบอัตนัย มีจำนวน 2 ชุด แบบทดสอบชุดที่ 1 มี 3 ตอน 30 คะแนน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแปลข้อความจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 6 คะแนน ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบการเขียนรูปประโยคต่างๆ จำนวน 8 คะแนน และตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจำนวน 10 คะแนน แบบทดสอบชุดที่ 2 มี 5 ตอน 50 คะแนน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบการเขียนรูปประโยคบอกเล่า จำนวน 10 คะแนน ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบถูกหรือผิด จำนวน 10 ข้อ ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบการเขียนรูปประโยคบอกเล่า จำนวน 10 คะแนน ตอนที่ 4 เป็นแบบทดสอบแปลข้อความจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 10 คะแนน ตอนที่ 5 เป็นแบบทดสอบการเขียนรูปประโยคบอกเล่าและเติมรูปประโยคให้สมบูรณ์ จำนวน 10 คะแนน เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจน และความเหมาะสมของข้อสอบต่อผู้เรียน เมื่อปรับแก้เสร็จแล้วจึงนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาเพื่อปรับความยากง่าย และเวลาให้เหมาะสมกับการสอบ จากนั้นจึงตรวจสอบคุณภาพเพื่อหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาของแบบทดสอบ และเมื่อได้คะแนนจากการทดสอบกับกลุ่มอื่นแล้วจึงนำคะแนนไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ที่ไม่อยู่ระหว่าง 0.2 - 0.8 มีจำนวน 18 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่า 0.2 มีจำนวน 13 ข้อ จึงได้ทำการปรับปรุงข้อที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ข้อสอบครบ 44 ข้อ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษใช้เกณฑ์ผ่าน 50 เปอร์เซนต์ของแบบทดสอบ

2.3 การประเมินผลการใช้ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Cele-Murcia ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบประเมินใน ข้อ 2.1 และ 2.2 แบบทดสอบประเมินผลการใช้ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษใช้จำนวนร้อยละของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ 50 เปอร์เซนต์ของแบบทดสอบ

การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ใช้แผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว ซึ่งมีการวัดผลหลังการทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

1. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 14 แผน แผนละ 2 หรือ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ตั้งแต่วันที่ 30 เดือน ตุลาคม 2549 ถึง วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2550
2. การทดสอบมีจำนวน 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ได้ทำการทดสอบเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2549 และ การทดสอบครั้งที่ 2 ได้ทำการทดสอบเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2550 โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับที่มีการประเมิน 2 เรื่องคือความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
3. ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบหลังจากการได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

- 1.1 หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
- 1.2 หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความรู้ ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลทำได้ดังนี้

- 2.1 คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หลังจากทำการสอนโดยใช้วิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia
- 2.2 คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังจากทำการสอนโดยใช้วิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของ Cele-Murcia

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การประเมินผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลแบ่งเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของข้อสอบทั้ง 2 ชุด ของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 54.48 คิดเป็นร้อยละ 68.10 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.30 เมื่อพิจารณาเกณฑ์ผ่านของความรู้ด้านเนื้อหาที่กำหนด คือ 40 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน พบว่านักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 50 % จำนวน 28 คน และมีนักศึกษาไม่ผ่านจำนวน 1 คน โดยแยกเป็นระดับคุณภาพต่างๆ ได้ดังนี้ ระดับดีมาก จำนวน 6 คน ระดับดี จำนวน 6 คน ระดับดีพอใช้ จำนวน 5 คน ระดับพอใช้จำนวน 11 คน ระดับอ่อน จำนวน 1 คน สรุปได้ว่าความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีพอใช้

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของข้อสอบทั้ง 2 ชุด ของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 47.75 คิดเป็นร้อยละ 59.69 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.15 เมื่อพิจารณาเกณฑ์ผ่านของความรู้ด้านเนื้อหาที่กำหนด คือ 40 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน พบว่านักศึกษาทั้งหมด 29 คน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 50 % โดยแยกเป็นระดับคุณภาพต่างๆ ได้ดังนี้ ระดับดีมาก จำนวน 1 คน ระดับดี จำนวน 7 คน ระดับดีพอใช้จำนวน 5 คน ระดับพอใช้ จำนวน 9 คน ระดับอ่อนจำนวน 7 คน สรุปได้ว่าความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของข้อสอบทั้ง 2 ชุด ของนักศึกษาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 68.10 ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของข้อสอบทั้ง 2 ชุด ของนักศึกษาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 59.69 และผลรวมของผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น 63.89 เปอร์เซนต์ ซึ่งเป็นระดับเปอร์เซนต์ที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 50% สรุปว่ามีระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีพอใช้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Cele-Murcia มีความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีพอใช้
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Cele-Murcia มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้
3. ผลการใช้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Cele-Murcia ต่อการพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีพอใช้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ไวยากรณ์และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ในช่วงแรกของกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนควรทำการปฐมนิเทศเพื่ออธิบายจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียนในวิชานี้ รูปแบบการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ไวยากรณ์และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และประโยชน์หลังจากได้รับการสอนที่ใช้ขั้นตอนการสอนดังกล่าว นอกจากนั้นควรกล่าวถึงเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลของนักศึกษาเพื่อให้เป็นที่ยอมรับตรงกันและมีการเตรียมตนเองก่อนในการเรียน นอกจากนั้นยังเป็นช่วงเวลาในการทำความรู้จักกับผู้เรียนทุกๆ คนเพื่อสร้างความคุ้นเคย ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นมิตร และเป็นอีกโอกาสหนึ่งที่ผู้สอนจะตอบคำถามต่างๆ ที่ผู้เรียนสงสัย
2. ผู้สอนควรมีความอดทน และเข้าใจธรรมชาติที่แตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละคน ผู้สอนต้องมองโลกในแง่ดี คอยสนับสนุนให้กำลังใจ เอาใจใส่กับผู้เรียนทุกคน และควรให้โอกาสผู้เรียนได้แสดงความสามารถของแต่ละบุคคล เพราะว่ากระบวนการเรียนรู้ในการเรียนแบบนี้จะต้องใช้เวลาในการฝึกฝนกว่าจะได้ผลลัพธ์ที่ดีออกมา
3. ผู้สอนควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงเนื้อหาไวยากรณ์ที่จะเรียนในแต่ละบทล่วงหน้า และแนะนำให้ผู้เรียนศึกษามาก่อนเข้าเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เร็วขึ้นสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษไม่ดี นอกจากนั้นการไปศึกษามาก่อนผู้เรียนจะเกิดคำถามเมื่อไม่เข้าใจแล้วนำมาซักถามผู้สอนเพื่อสร้างความรู้ที่คงทนมากขึ้น
4. สื่อในการเรียนการสอนควรมีความหลากหลาย เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนควรคัดเลือกสื่อที่ผู้เรียนรู้จักคุ้นเคยเพื่อส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
5. ปริมาณเนื้อหาที่ใช้ในการสอนไม่ควรยึดติดกับแผนการสอน ควรมีการยืดหยุ่นตามความสามารถของผู้เรียน เวลา หรือสิ่งแวดล้อมที่กระทบการเรียนรู้
6. การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาโดยนำข้อผิดพลาดนั้นมาเสนอหน้าชั้นเรียนซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อตัวผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กับรูปแบบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบแปล (Grammar Translation Method)
2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างทักษะการพูดและทักษะการเขียน
3. ควรทำการศึกษาความคงทนของการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เกิดจากการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- จินตนา สัจจนันท์. (2543). การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิธิดา อติภัทรนันท์. (2544). การวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วินิตยา ประเสริฐสุนทร. (2539). กิจกรรมการสื่อสารแบบเน้นรูปแบบไวยากรณ์กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภวรรณ ทะกันธร. (2542). ความรู้ด้านไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนอนุเจตของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการกำหนดงานเพื่อยกระดับความตระหนักรู้ด้านไวยากรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Benander, Ruth E. and Roach, Timothy L. (1995). Teaching Academic English Grammar in Its Own Context to Non-Native User. **Paper Presented at the Annual Meeting of the National Council of Teachers of English.** (85th , San Diego, CA., November 16-21)
- Cele-Murcia, Marianne and Sharon Hills. (1988). **Techniques and Resources in Teaching Grammar.** Oxford: Oxford University Press.
- Clark, Raymond C. (1987). **Language Teaching Techniques.** Brattleboro: Pro Lingua Associates.
- Ellis, R. (1990). **Instructed Second Language Acquisition: Learning in the classroom.** Oxford: Blackwell Publishers.
- Long, M. (1985). **Input and second language acquisition theory.** In S. Gass and G. Madden (Ed). **Input in Second language Acquisition.** Rowley Mass: Newbury House.
- Morrow, K. and K. Johnson, (eds.). (1981). **"Principle of Communicative Methodology," Communication in the Classroom.** New York: Longman.